

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-81/14

**Nannoka Vulcanus Industries BV
împotriva
College van gedeputeerde staten van Gelderland**

[cerere de decizie preliminară formulată de Raad van State (Țările de Jos)]

„Trimitere preliminară — Directiva 1999/13/CE — Anexa II B — Poluare atmosferică — Compuși organici volatili — Reducerea emisiilor — Utilizarea solvenților organici în anumite activități și instalații — Obligații aplicabile instalațiilor existente — Prelungirea termenului”

Sumar — Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 10 septembrie 2015

1. *Mediu — Poluare atmosferică — Reducerea emisiilor de compuși organici volatili datorate utilizării solvenților organici — Directiva 1999/13 — Cerințe aplicabile instalațiilor existente — Punere în aplicare a unei scheme de reducere — Posibilitatea de a acorda o prelungire a termenului pentru sintetizarea substituenților — Domeniu de aplicare*

[Directiva 1999/13 a Consiliului, anexa II B punctul 2 primul paragraf litera (i)]

2. *Mediu — Poluare atmosferică — Reducerea emisiilor de compuși organici volatili datorate utilizării solvenților organici — Directiva 1999/13 — Cerințe aplicabile instalațiilor existente — Punere în aplicare a unei scheme de reducere — Posibilitatea de a acorda o prelungire a termenului pentru sintetizarea substituenților — Necesitatea unei cereri introduse de operator și a unei autorizații acordate de autoritățile competente — Putere de apreciere care incumbă autorităților competente — Elemente care trebuie luate în considerare*

[Directiva 1999/13 a Consiliului, anexa II B punctul 2 primul paragraf litera (i)]

1. Anexa II B la Directiva 1999/13/CE privind reducerea emisiilor de compuși organici volatili datorate utilizării solvenților organici în anumite activități și instalații trebuie interpretată în sensul că prelungirea termenului pe care o prevede la punctul 2 primul paragraf litera (i) poate fi acordată operatorului unei „instalații”, în sensul articolului 2 punctul 1 din directiva menționată, în vederea punerii în aplicare a sistemului său de reducere a emisiilor de compuși organici volatili, în cazul în care sunt încă în curs de sintetizare substituenți fără solvenți sau cu conținut redus de solvenți, chiar și în condițiile în care se poate presupune pentru această instalație un conținut constant în materie uscată al produsului, iar acest conținut se poate utiliza în vederea definirii punctului de referință pentru reducerea emisiilor.

Astfel, posibilitatea de a acorda unui operator o prelungire a termenului implică în mod necesar ca ansamblul termenelor menționate în această directivă, în special cel care expiră la 31 octombrie 2007 în ceea ce privește instalațiile existente, să poată fi prelungite. O interpretare diferită ar echivala cu

privarea punctului 2 primul paragraf litera (i) din anexa II B la directiva menționată de caracterul său normativ și cu reducerea acestei dispoziții la o simplă explicație a modului de calculare a termenului în discuție.

Pe de altă parte, deși este adevărat că, în temeiul punctului 2 al doilea paragraf din anexa II B la Directiva 1999/13, sistemul standard se aplică instalațiilor pentru care se poate presupune un conținut constant în materie uscată al produsului, iar acest conținut se poate utiliza în vederea definirii punctului de referință pentru reducerea emisiilor, acest sistem nu constituie totuși o regulă specială care exclude acordarea unei prelungiri de termen operatorilor unor astfel de instalații. De altfel, posibilitatea de a acorda o prelungire a termenului în ceea ce privește toate tipurile de instalații, indiferent de sistemul de reducere adoptat, este confirmată de *ratio legis* care stă la baza dispozițiilor Directivei 1999/13 referitoare la prelungirea termenului și la instalațiile care au un conținut constant în materie uscată al produsului. Astfel, pe de o parte, această prelungire a termenului constituie o expresie a principiului proporționalității. Pe de altă parte, așa cum rezultă din considerentul (8) al Directivei 1999/13, aceasta se întemeiază pe faptul că emisiile de compuși organici pot fi evitate sau reduse prin înlocuitori mai puțin nocivi existenți sau care vor fi disponibili în următorii ani. În această privință, obiectivul urmărit prin introducerea criteriului referitor la prezența unui conținut constant în materie uscată al produsului este lipsit de orice legătură cu *ratio legis* care stă la baza dispozițiilor din Directiva 1999/13 referitoare la posibilitatea de a acorda o prelungire a termenului în cazul în care sunt încă în curs de sintetizare substituenți fără solvenți sau cu conținut redus de solvenți.

În sfârșit, în măsura în care o interpretare diferită a anexei II B la Directiva 1999/13 nu poate fi dedusă în mod clar din modul de redactare a acestei anexe, o asemenea interpretare ar fi contrară principiului securității juridice, care impune ca reglementarea Uniunii să permită persoanelor interesate să cunoască cu exactitate întinderea obligațiilor pe care le instituie în sarcina acestora și ca acestea din urmă să aibă posibilitatea să își cunoască în mod neechivoc obligațiile și să acționeze în consecință.

(a se vedea punctele 50, 53, 55-58, 61, 62 și 64 și dispozitiv 1)

2. Punctul 2 primul paragraf litera (i) din anexa II B la Directiva 1999/13 privind reducerea emisiilor de compuși organici volatili datorate utilizării solvenților organici în anumite activități și instalații trebuie interpretat în sensul că o prelungire a termenului în vederea punerii în aplicare a unui sistem de reducere a emisiilor de compuși organici volatili impune o autorizare din partea autorităților competente, care presupune o cerere prealabilă din partea operatorului în cauză.

În această privință, fiind o excepție de la dispozițiile generale din Directiva 1999/13, prelungirea termenului prevăzută la punctul 2 primul paragraf litera (i) din anexa II B la această directivă trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte, ținându-se seama totodată de obiectivele urmărite prin această anexă, și anume, pe de o parte, să se încurajeze sintetizarea de substituenți și, pe de altă parte, să se țină seama de principiul proporționalității. În plus, rezultă din înșiși termenii anexei menționate, care prevăd doar o „prelungire” a termenului, că aplicarea unui sistem de reducere întemeiat pe această anexă trebuie să fie limitată în timp.

Pentru a stabili dacă o prelungire a termenului trebuie să fie acordată unui operator în vederea punerii în aplicare a unui sistem de reducere și pentru a stabili durata prelungirii de termen eventual acordate, revine astfel autorităților competente, în cadrul marjei de apreciere de care dispun, obligația de a verifica, printre altele, că sunt efectiv în curs de sintetizare substituenți apti pentru a fi utilizați în instalațiile în discuție și pentru a diminua emisiile de compuși organici volatili, că lucrările în curs, având în vedere elementele furnizate, sunt în măsură să conducă la elaborarea unor asemenea produse, că nu există măsuri alternative care să poată să genereze, cu un cost mai mic, reduceri similare de emisii, chiar mai importante, și în special că nu sunt deja disponibili alți substituenți. În plus, trebuie să se țină seama de raportul dintre reducerile de emisii pe care le vor permite substituenții în curs de sintetizare, precum și costul acestora, pe de o parte, și emisiile suplimentare generate de prelungirea termenului, precum și costurile unor eventuale măsuri alternative, pe de altă

parte. Durata prelungirii de termen nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru sintetizarea substituenților. Acest aspect trebuie să fie apreciat având în vedere ansamblul elementelor pertinente și în special importanța emisiilor suplimentare generate de prelungirea termenului și costul unor eventuale măsuri alternative în raport cu importanța reducerilor de emisii pe care le vor permite substituenții în curs de sintetizare și costul acestor substituenți.

(a se vedea punctele 73-77 și 83 și dispozitiv 2)